

Aftenposten leder
27/907

Coaching

Noen kaller Sokrates verdens første coach, men virkelig utbredelse fikk fenomenet coaching først i USA på 1980-tallet. En coach var en som ble kalt inn når en leder ikke fungerte.

Nå har det eksplodert, også i Norge. Coaching er på vei inn i skolen, i kommunesektoren, ved sykehus, nær sagt overalt. For hvem kan ikke ha nytte og glede av en samtalemethode der en aktivt lyttende person gjennom spørsmål hjelper en annen til å finne svar på egne problemer?

Da fenomenet sprenget seg ut av næringslivet og ble noe mer enn et verktøy for lederutvikling, støtte det imidlertid på nye problemer. I dag er det utviklet et marked for såkalt livscoaching, uten noen form uavhengig kvalitetssikring. Hvem som helst kan kalle seg coach. Det finnes ingen krav om utdanning eller godkjenning. Ingen vet en gang hvor mange coacher det finnes i Norge.

Derfor er det noe mer enn rivalisering mellom yrkesgrupper når psykologer nå retter en kraftig advarsel mot denne virksomheten, særlig fordi coachene åpenbart mangler kompetanse til å takle de personlige bindinger som kan oppstå i en dyptpløyende samtalerelasjon. Dette handler om noe annet enn et kundeforhold, uansett hva talpersoner for bransjen later til å tro.

Markedet for coacher har vokst uhemmet, godt hjulpet av egotrender og høykonjunkturer. Nå er det tid for opprydding, og det skjer best ved at bransjen selv tar sertifisering og kvalitetssikring på alvor.
